

David Kirk

De wraak
van de katana

猛
犬
道

Karakter Uitgevers B.V.

Laat u niet blindelings leiden door heersende gewoonten en tradities.

Vijftiende grondregel van *Dokkodo (De Eenzame Weg)*
Musashi Miyamoto, 1645

De kleur was het belangrijkste. Alles draaide om de kleur.

De Smeder der Zielen keek op naar de avondhemel en zag alleen het oneindige zwart, het wit van de sterren en het grijs van de schaduwen op de herfstmaan. De nacht was stil en grenzeloos en zittend op die heuvel had hij het gevoel dat hij onzichtbaar was.

Dat was goed zo, want hij had het gitzwart van de duisternis nodig als achtergrond, als contrast.

‘Smeder der Zielen,’ hoorde hij iemand zeggen. ‘Ik geloof dat we de juiste temperatuur bereikt hebben.’

De zwaardsmid keek om en zag zijn leerjongen staan, die door het vuur in de kleine hut achter hem in een doffe rode gloed werd gehuld. De gordijnen en de deuren waren open, zodat het loeien van het vuur goed te horen was.

‘Mooi,’ zei de smid. ‘Dan gaan we aan het werk, jongen.’

De smid was al oud en kwam stram en stijf overeind. Vanzelfsprekend had hij een naam, maar die kenden alleen zijn vrouw, zijn zonen en zijn dochters. Alle anderen kenden hem alleen als de Smeder der Zielen. Andere benamingen zouden een belediging zijn. De leerjongen was al vierendertig, maar in hun vak was hij nog slechts een ‘jongen’. Dit wist de leerjongen en hij was het er ook mee eens.

Ze liepen naar de hut en glipten naar binnen, waarna ze snel de deuren achter zich sloten en het gordijn van zwaar fluweel dichttrokken, zodat ze schuilgingen in een duisternis binnen de duisternis, die slechts door het vuur werd doorbroken. Toen hij zich naar het vuur omdraaide, moest hij een hand voor de ogen slaan tegen de gloed. De hitte voelde vertrouwd aan tegen de rug van zijn hand, waar geen haar meer op groeide, want dat was al talloze malen weggeschroeid.

Een paar jongens – dit waren echt jongens, want ze hadden nog niet

eens de baard in de keel – bedienden een enorme blaasbalg. Met hun volle gewicht persten ze de lucht door de piepende en hijgende balg, die een constante luchtstroom over een bergje houtskool blies, waaruit nagenoeg blauwe vlammetjes opschoten. Uit deze houtskool stak de zwartgeblakerde handgreep van een kaarsrechte metalen kling, die met een lange, zware tang was vastgeklemd. Een bak water stond vlakbij.

Zonder iets te zeggen pakte de smid een ijzeren pook en begon hij de kooltjes in een rechte lijn naar het midden van het vuur te schuiven, waar de kling lag. Hij snauwde naar de jongens dat ze harder moesten pompen. Ze waren doodmoe en zweetten hevig, want ze waren al een uur aan het werk, maar stortten zich met hernieuwde kracht op de blaasbalg. In hun glanzende ogen was ontzag te lezen, want ze konden nog steeds nauwelijks geloven dat de smid uitgerekend hen had uitverkoren en ze hier deel van liet uitmaken.

De leerjongen, die vele jaren geleden met eenzelfde uitdrukking op zijn gezicht aan de blaasbalg had gestaan, pakte nu de tang beet en stond klaar om op bevel in actie te komen. Samen met de smid werkte hij al bijna twee maanden aan de kling die nu in het vuur lag. Ze hadden stukken tamahagane-staal, die er onbewerkt uitzagen als versteende drollen, langdurig verhit en gehamerd en deze als een mozaïek op een rij gelegd, waarbij de smid goed oplette welke stukken hard en welke stukken zachter staal zouden opleveren. Daarna werd er nog meer gehamerd, werd het ruwe metaal verder verhit en werden de stukken aaneengesmeed. Zo maakten ze een staaf, die vervolgens was afgeplat tot een kling, waarna hij negen keer was gevouwen.

Allemaal wetenschap en noeste arbeid, maar wat vanavond stond te gebeuren was pure kunst.

De smid moest nu het scherpe oog van een kunstschilder hebben, want de metalen kling moest tot precies de juiste temperatuur worden verhit, en alleen aan de kleur van het gloeiende metaal kon die temperatuur worden afgelezen. Hij had mensen die exact juiste kleur horen beschrijven als die van de opkomende zon, en anderen horen spreken over gepolijst goud of de schil van een dadelpruim. De smid zelf kon onmogelijk zeggen welke kleur het metaal had wanneer de temperatuur goed was, want hij was geen dichter of schrijver, maar na tientallen jaren ervaring wist hij precies wat het moest zijn.

Hij knikte naar zijn leerjongen, die de kling nu uit het vuur trok en op armlengte van zich afhield tegen de diepzwarte achtergrond van de

verduisterde hut. De kling gloeide kersrood door de asgrijze klei waarmee hij was bekleed. De smid schudde zijn hoofd, en dus ging de kling terug in het vuur. De smid gooide er nog meer houtskool op, porde de rest van het vuur nog eens op zodat de vlammen hoger oplaaiden en riep naar de jongens dat ze harder moesten pompen. Hun tengere jongenslijven botsten tegen elkaar en ze kregen blauwe plekken op hun schouders, maar de vlammen laaiden loeiend op tot ze de paarsblauwe kleur hadden van de kakitsubata-iris, die aan het begin van de zomer op de berghellingen bloeide.

Nog twee keer werd de kling uit het vuur gehaald en geïnspecteerd, en nog twee keer ging hij er weer in. De derde keer was hij bijna perfect. Het zat er zo dichtbij dat de smid de tang van zijn leerjongen overnam en de kling persoonlijk onder de kooltjes zijwaarts heen en weer begon te bewegen, precies daar waar hij wist dat hij nog een klein beetje heter moest worden, en toen...

Hij haalde de kling uit het vuur en hield hem omhoog in de duisternis, met dunne, oude armen die beefden onder het gewicht. Het was feloranje, grenzend aan schitterend geel met hier en daar wit. Alles wees erop dat het moment van de waarheid was bereikt, en dus draaide de smid zich om en stak hij het staal in de bak met water.

Stoom steeg op en door de trillingen in de handgrepen van de tang kon hij voelen dat het metaal kromtrok. De kling kreunde. Hard en zacht metaal streden om de suprematie tot het staal uiteindelijk tot rust kwam als een lange, sierlijk gebogen kling. De grote transmutatie was voltooid.

Er was een zwaard geboren.

Bij het aanbreken van de dag hadden ze de klei van het afgekoelde metaal geschraapt. Gevieren waren ze neergeknield, nog zwart van roet en as en met bezwete, verwarde haren, en de smid had het nog ongeslepen zwaard opgeheven in het licht van de rijzende zon.

Dit was geen religieus moment, nog niet, voor dit zwaard. Het was niets meer of minder dan bewondering en trots. De hemel was de hemel en de mens was de mens, maar toch was het, te midden van de ontelbare levende wezens op deze wereld, alleen de mens die lang en aandachtig in de duistere chaos die aarde heette had gestaard en had geprobeerd hem te doorgronden, hem te verbeteren en zelfs te perfectioneren.

De Smeder der Zielen hield het onmiskenbare bewijs daarvan op naar de hemel. Alle vier baadden ze in het zonlicht.

HOOFDSTUK EEN

Hoort en zegt het voort!

Het rijk dat verdeeld was, is weer tot eenheid gesmeed. Het gebroken juweel weer een geheel! Als getuigenis daarvan staat in de vallei van Sekigabara, ten oosten van het grote Biwameer, een toren van dertigduizend mensenhoofden!

Het oostelijk leger heeft de overwinning behaald. Zegt het voort!

Breng het nieuws naar de met as bedekte hellingen van slapende vulkanen, beschenen door de oranje gloed van de ondergaande zon in Kyushu. Roep het daar naar de vogels wanneer zij in zwermen naar het zuiden trekken zodat zij het nieuws kunnen uitschreeuwen over de golven! Breng het naar het noorden, naar de verste uitboeken van het koude Michinoku en de kusten van het vreemde Yezo. Schreeuw het uit, zodat de baardige Ainu het horen, samengedromd in hun ijzige holen!

Luister, Japan!

Zelfs de grond onder onze voeten neuriet in extase nu hij zulke tijden nog mag meemaken! Een nieuw shogunaat is in opkomst en zal vrede brengen. Alles wordt weer zoals het hoort te zijn! Sereniteit in de hemel, vreugde op aarde!

Heil aan onze krijgshaftige meester, de hoogverheven Ieyasu Tokugawa! Heil aan Zijne Keizerlijke en Onsterfelijke Majesteit, de Zoon des Hemels!

Met zijn zwaarden nog aan zijn zij en de zware wapenrusting nog aan zijn lijf liep Bennosuke Shinmen verder. Hij was alleen. Hij had de veldslag achter zich gelaten. Alles had hij achter zich gelaten.

Hij had een hoofdwond opgelopen door een klap van een wapen dat hij niet eens had gezien, en het gestolde bloed klopte op het ritme van zijn hart. Het wit van zijn linkeroog was rood verkleurd. De huid op zijn benen was opengescheurd door de knellende scheenplaten en zijn knieën en enkels werden stijf nu hij voortstropelde door het struikgewas en zich over boomstammen klauterend een weg baande door de begroeiing.

Maar hij leefde nog. Dat was het enige wat telde, wist hij nu. Ondanks zijn pijn lachte hij. Sekigahara, zijn moment van verlichting.

Wat had hij vandaag allemaal doorstaan? Een verpletterende nederlaag en daarna het bloedbad onder de mannen die hij de afgelopen twee jaar als zijn kameraden had beschouwd. Het leger waarvoor hij had gevochten bestond niet meer, de heren die dat leger had gediend waren verslagen. Maar voor hem was het geen nederlaag. Niet voor hem persoonlijk, niet voor hem als individu. Hij was van het slagveld gevluht, maar voelde geen schaamte en voelde zich geen lafaard, want hij wist dat hij niet uit angst was weggelopen maar omdat hij eindelijk de werkelijkheid onder ogen had gezien.

Hij was getuige geweest van de dood van honderden samoerai, duizenden zelfs, en hun bittere dood had hem duidelijk gemaakt dat het zinloos en futiel was genadeloze heren te dienen die slechts hun eigenbelang nastreefden. Duizenden mannen hadden hun eigen, zinloze dood over zichzelf uitgeroepen door deze daimio's te volgen, door ze te gehoorzamen en daarbij zelfs nog te geloven dat dat juist en eervol was. De weg van de samoerai.

Maar voor hem niet meer. Dat was nu afgelopen.

Bennosuke had te midden van het geweld en het bloedvergieten een eed afgelegd aan zichzelf, en deze eed herhaalde hij nu weer duizendmaal: hij had alle daimio's afgezworen, evenals de opvatting dat het goed was zulke mensen te dienen of eer te betonen. Dit alles had hij achtergelaten op het slagveld om te sterven met hen die nog steeds geloofden dat dat eervol was. Het was een ware openbaring.

Doelloos zwierf hij door de wildernis, maar hij was zo in vervoering dat hem dat niets meer uitmaakte. Hij maakte zelf de keuze om weg te lopen. Hij en niemand anders. Bennosuke sleepte zichzelf de heuvels op, zich waar mogelijk vastgrijpend aan wortels en klimplanten. De goudgele herfstbladeren gaven zuchtend mee onder zijn voeten. Uren gleden voorbij. Zijn hoofdwond begon steeds meer pijn te doen. Zijn blik werd steeds waziger en uiteindelijk moest hij overgeven.

Wolken pakten zich samen en kondigden hevige regen aan. Hij keek naar ze in het zwakker wordende licht, maar zag er geen voortekenen in. Ze waren er gewoon, net als hij, en het een had niets met het ander te maken.

Volkomen uitgeput ging hij zomaar ergens zitten en keek toe terwijl de hemel nog donkerder werd en de wolkbreuk losbarstte. Hij voelde de druppels op zijn voorhoofd vallen, maar zocht geen schuilplek. De harde regen spoelde het bloed van zijn hoofd en waste het vuil van hem af. Hij

opende zijn mond en liet hem vol water lopen. Hij kon zich niet herinneren dat ooit iets zo echt, zo in het hier en nu had gesmaakt.

Het was een zeldzame ervaring waarvoor sommige mensen urenlang moesten mediteren: het gevoel volkomen in harmonie te zijn met je omgeving.

Het werd nu donker. De nacht brak aan, met alleen het geluid van de regen die op de half kale takken viel en met zware druppels op het metaal, hout en leer van zijn kuras en schouderstukken kletterde. Hij liet zich op zijn rug zakken en nestelde zich in een scheur in de grond die half bedekt werd door een omgevallen boom, waarvan de bladeren een zacht bed vormden. Terwijl hij daar verscholen lag te genieten van zijn eenzaamheid kwam de gedachte in hem op dat het goed was als Benno-suke Shinmen hier en nu zou sterven.

Want het was Benno-suke Shinmens grootste wens geweest een echte samoerai te worden. Als gecondenseerde adem die optrok van een spiegel onthulde de naam waarmee hij was geboren nu hoe betekenisloos hij was geworden.

Nee, hij had ervoor gekozen verder te leven en door die keuze te maken had hij zichzelf opnieuw gedefinieerd. Keuzes waren belangrijk. Er was een andere naam die hij ooit gebruikt had, maar die hij tot nu toe alleen als vermomming had gedragen. Het leek hem echter volkomen vanzelfsprekend dat hij nu die naam zou worden, want uiteindelijk had hij die naam voor zichzelf gekozen.

Musashi Miyamoto.

Dat voelde goed. Dat klopte.

Musashi lachte in de duisternis.

Algauw viel hij in slaap, een slaap waaruit hij weer zou ontwaken. Dat wist hij zeker. Voorlopig was alles zoals het moest zijn.

Maar de wereld drong zich al snel weer aan hem op.

Hij kwam weer bij bewustzijn door het geluid van een man die brulde van woede en wanhoop. Het was aardedonker, want zelfs de sterren en de maan waren gestolen door de wolken. Slechts het geschreeuw en het geluid van de regen deden Musashi beseffen dat hij wakker was geworden.

Musashi bleef een tijdje liggen luisteren. In het geschreeuw waren geen woorden te herkennen. Het was slechts een gepijnigde jammerklacht waar geen einde aan leek te komen. Wie het ook was die daar zo schreeuwde, hij was zo te horen niet ver weg en wist ongetwijfeld niet

dat er iemand in de buurt was, zo donker was het. Musashi voelde nu hoe koud hij was geworden. Hij voelde zijn ledematen nauwelijks, maar probeerde overeind te komen. Zijn handen tastten blindelings rond en zijn voeten vonden een oneffen ondergrond van bladeren, wortels en modder.

‘Hallo daar!’ riep hij.

Het gebrul verstomde meteen. Musashi tuurde in het duister om de bron van het geluid te ontdekken, maar dat had geen zin. Hij kon geen hand voor ogen zien, laat staan iemand die verder weg tussen de bomen stond.

Na een paar tellen riep hij weer, en dit keer antwoordde de man aarzelend: ‘Wie houdt zich daar verborgen?’

‘Ik hou me niet verborgen,’ zei Musashi. Hij dacht na over wat hij verder moest zeggen. De andere man wachtte in gespannen stilte af.

‘Ik was bij de veldslag,’ zei Musashi uiteindelijk. ‘Jij ook?’

‘Ja.’

‘Ben je alleen?’

‘Ja, en jij?’

‘Ik ook.’

Even durfden ze geen van beiden meer te onthullen. Wat kon er moeilijker zijn dan de stem van een ongeziene onbekende in de nacht te vertrouwen? Maar de pijn in de stem van de man was echt geweest, en daarom besloot Musashi zijn achterdocht weg te drukken.

‘Ik heet Musashi Miyamoto,’ zei hij. Het klonk hem volkomen natuurlijk in de oren. ‘Ik heb voor de westelijke legers gevochten.’

‘Ik ook,’ zei de man na een korte aarzeling.

‘Hoe heet je?’

‘Dat doet er niet meer toe,’ zei de man. ‘Welke daimio dien jij?’

‘Dat doet er ook niet toe.’

‘Nee, dat is zo. Alles is verloren.’

De regen kletterde nog steeds op Musashi’s wapenrusting. Een koud ritme op metaal. ‘Waar ben je? Zal ik naar je toe komen?’

‘Ik ben hier.’

‘Blijf praten, dan vind ik je wel.’

‘Waar moet ik over praten?’

‘Wat je maar wilt.’

Musashi begon in de richting van het stemgeluid te lopen. Hij voelde kale takken langs zijn gezicht strijken en struikelde en glibberde over obstakels die hij niet kon zien. Zijn katana, het lange zwaard aan zijn zij,

bleef ergens achter haken, zodat hij ongewild opzij draaide.

‘Het is zo donker dat je me niet kunt vinden,’ zei de man, ‘en dat hoeft ook niet. Ik vraag je alleen als mijn getuige op te treden.’

‘Getuige waarvan?’

‘Ik draag mijn ziel op aan de strijd tegen heer Kobayakawa. Het was zijn verraad dat ons de nederlaag bezorgde. Hij, die arglistige dief die onze waardigheid gestolen heeft, die hoerenzoon, die smerige...’ De stem sloeg over van woede en kwam tot zwijgen. Toen hij weer begon te praten, klonk hij kalmer. ‘Daarom vervloek ik hem ten overstaan van de gehele schepping en bid ik dat hij voor eeuwig verdoemd mag zijn tot de eindeloze kringen van de hel. Mijn geest zal hem genadeloos blijven achtervolgen tot hij mijn zoete wraak heeft geproefd.’

‘Geest?’ vroeg Musashi, wiens handen op iets glibberigs terecht kwamen, misschien wat nat mos op een tak. ‘Waarom heb je het over geesten? Je leeft nog. Ben je gewond?’

‘Nee.’

‘Waarom heb je het dan over geesten?’

‘Er staat mij nog slechts één ding te doen,’ zei de stem.

Seppuku. Zelfmoord. Het symbool van de weg.

Zijn maag was leeg, maar toch werd Musashi misselijk. ‘Dat moet je niet doen,’ zei hij.

‘Het is de enige mogelijkheid.’

‘Niet waar.’

‘Waarom zou ik verder leven? Alles is voorbij. Ik ben nog slechts de stinkende rook die overblijft na een brand.’

‘Nee,’ zei Musashi, ‘dat ben je niet.’

‘Als je wilt, kan ik eventueel jouw laatste geloften aanhoren, als je die wilt afleggen.’

‘Je mag geen seppuku plegen!’ zei Musashi. ‘Wacht op mij, ik...’

Hij baande zich een weg door de gitzwarte nacht. Hij gleed uit, viel en voelde dat de buikplaat van zijn wapenrusting iets hards raakte, misschien een steen. Ook al droeg hij het pantser, toch deed het pijn. Opnieuw krabbelde hij overeind.

‘Voor mij geen seppuku,’ zei de stem. ‘Ik heb niet alles wat nodig is om het ritueel zorgvuldig uit te voeren. Daarom zal ik mijn halsslagader doorsnijden. Ik bevind me hier in deze duisternis toch al in de vergetelheid.’

‘Dat mag je niet doen,’ zei Musashi. ‘Doe het niet.’

‘Ik volg de weg. Wat kan ik anders doen?’

Musashi's lichaam leek zich in kringetjes door de ondoordringbare duisternis te bewegen. Hoe hij zijn best ook deed, de stem kwam niet dichterbij. Zijn hoofdwond begon weer te kloppen en de pijn sneed door hem heen, zodat het hem moeite kostte de juiste woorden te vinden. ‘Niet doen. Niet doen. Doe het niet!’

‘Wat ben jij eigenlijk, de een of andere geest die mij probeert te misleiden? Een *tengu* die me van de waarheid probeert af te leiden? Nee, dat kan niet. Tengu zijn oud en sluw. Jij klinkt alsof je nog maar een kind bent.’

‘Ik ben zestien. Ik ben een man.’

‘Nou en of,’ zei de stem met een wreed lachje. ‘Wie denk je wel dat je bent om mij zo de les te lezen? Ik ben twee keer zo oud als jij, jochie.’

‘Ik weet meer dan genoeg,’ riep Musashi. ‘Mijn vader pleegde in opdracht van zijn heer seppuku. Hij dacht daarmee zijn eer te kunnen redden, maar in plaats daarvan werd hij verraden en stierf hij in schande. Als hij ervoor gekozen had verder te leven, had hij... Nee, daar moet ik niet over speculeren. Hij deed dat niet. Hij koos ervoor zichzelf te vernietigen.’

‘Wat had je vader misdaan?’

‘Niets. Hij pleegde seppuku voor...’ *Voor mij.* ‘Hij pleegde seppuku en nu spreekt iedereen schande van hem. Zijn naam was Munisai Shinmen.’

‘Ik heb van hem gehoord.’

‘En wat heb je dan gehoord?’

‘Dat hij als lafaard gestorven is.’

‘Dat is niet waar. Dat zweer ik. Hij verdroeg zo veel pijn met dat zwaard in zijn buik.... Maar hij is dood en kan de geruchten niet meer tegenspreken. Dus al die pijn was voor niets. Nee. Zijn enige misdaad was dat hij dom was. En jij kiest nu ook voor die domheid. Doe het niet.’

‘Zo te horen heb je niet veel eerbied voor je vader.’

De haat die bij hem bovenkwam als hij aan Munisai dacht, was een bekend gevoel, maar daarover mocht hij niet spreken. ‘Ik heb hem gewroken,’ zei Musashi. ‘Vandaag heb ik de verantwoordelijke gedood. Na jaren wachten. De Nakata-clan, ken je die?’

‘De mannen in het rood. Vazallen van de Ukita.’

‘Precies. Hun opvolger. Hayato. Ik heb hem na de slag onthoofd. Twee jaar geleden had ik ook al de kans om hem te doden, maar op dat moment zou het mij mijn leven hebben gekost. Ik heb dat toen niet gedaan

en haatte mezelf omdat ik nog leefde. Maar in elk geval leefde ik nog. Ik koos voor het leven en ik zal verder leven, en daar heb ik genoeg aan.' Hij voelde zich uitgeput. Leeg vanbinnen. Maar hij kreeg nieuwe energie toen hij er weer aan dacht wat hij hier kwam doen. 'De veldslag! Je was toch bij de veldslag? Heb je die duizenden lijken niet gezien? Waarom zou je ernaar streven een van hen te worden? Er is niets goddelijks aan een lijk.'

De onbekende man was niet overtuigd: 'Dus je onttrekt je aan je ereschuld?'

'Welke ereschuld?' riep Musashi met overslaande stem van de pijn en inspanning. 'De eer van een... De weg. De weg van de dood. Die eer? Nee! Dat is stupide. Domheid van de eerste orde! Niet meer en niet minder dan domheid! Seppuku, dat is als een eh, eh, een mist, een zwarte mist die de een of andere geest de mens heeft ingeblazen! Wat heeft het voor zin geboren te worden als je uiteindelijk je eigen bestaan uitwist, samen met alles wat je hebt gedaan en nog zou kunnen doen? Mijn vader eindigde zo! Duizenden, miljoenen, wie weet hoeveel? Uitgewist! Denk eens aan alles wat die mannen nog hadden kunnen bereiken als ze niet alles terzijde hadden geworpen! Het is al erg genoeg dat de een of andere daimio het van je eist, maar nog erger is het ervoor te kiezen daar gehoor aan te geven! Je hebt hersens, waarmee je zelf na kunt denken. Kies niet voor je eigen ondergang omdat oude woorden en tradities dat van je eisen. Je zult alleen dezelfde betekenisloze leegte vinden waarin zovelen je zijn voorgegaan!'

Hij merkte dat hij beefde, maar hij wist niet waarvan: de kou, de uitputting, de kloppende wond die zich in zijn schedeldak leek te boren, of de wond die telkens als hij sprak een beetje openging. Maar toen de samoerai weer het woord nam, was het alsof Musashi niets had gezegd. 'Dus je bent niet van plan vandaag te sterven?'

'Nee,' zei Musashi. 'Nee. Ik kies voor het leven.'

'Wat ben je dan van plan met dat geweldige leven van je?'

Musashi had daar nog niet over nagedacht. 'Ik ga terug naar huis.'

'Kun je dat verdragen?' vroeg de man lachend. 'Je moeder onder ogen te komen? Je vader? En te zien hoe je vrouw, je zonen, je vrienden en zelfs je tuiniers je minachtende blikken toewerpen als ze ontdekken dat je, na wat er vandaag is gebeurd, nog leeft?'

'Waarom zouden ze me haten?'

'Omdat het juist is haat te koesteren jegens hen die hier nog blijven

nadat alles verloren is. Mij zal dat niet overkomen. Ik kan niet terug naar huis. Ik zal niet gehaat worden.'

'En wat als ze ongelijk hebben?'

'Ze hebben geen ongelijk.'

'Maar je weet dat ze ongelijk hebben. Dat heb je zelf gezegd. Onze nederlaag was de schuld van de Kobayakawa-clan.'

De regen viel onverstoorbaar door en verbrak de stilte die tussen hen bleef hangen.

'Dat doet er niet toe,' zei de stem uiteindelijk. 'Ze zullen me toch haten.'

'Maar je weet dat het niet terecht is.'

'Wat maakt dat nou uit? Een parel die slechts één persoon kan zien, is geen parel.'

'Dat is...,' begon Musashi. Zijn hoofd deed zo'n pijn dat hij wilde overgeven. Maar nog altijd was hij overweldigd door de gitzwarte duisternis. Zijn handen waren vormeloos en machteloos en de woorden die hij probeerde te vinden, waren al even onzichtbaar.

'Ik heb alles gezegd wat er te zeggen viel,' zei de stem. 'Moge mijn geest zijn wraak uitvoeren.'

'Niet doen!' zei Musashi.

Boven het geluid van de regen uit meende hij een al even nat geluid te horen: een sis die overging in gereutel en vervolgens stilte achterliet. Musashi riep weer naar de man, maar kreeg nu geen antwoord. Uiteindelijk accepteerde hij dat de man dood was. Tastend met zijn handen zocht hij de grond, ging op de bosgrond zitten en voelde een pijn die zijn hele lichaam overmande.

'Waarom?' riep hij uit.

De wereld gaf geen antwoord.

'Waarom?' riep hij weer.

Rondom Musashi hing de leegte, breed, ononderbroken en met grenzen die onkenbaar waren. In deze uitgestrektheid klonk zijn stem zwak en eenzaam, maar hij twijfelde niet. Hij stelde zijn vraag steeds weer, terwijl de regen op zijn lippen druppelde, alsof hij van de duisternis eiste dat die hem antwoord zou geven.

Het bleef regenen.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

DAVID KIRK

De erecode van de samoerai

Deel één van de Musashi-serie

Leerling. Krijger. Samoerai. Zijn naam was Bennosuke, zoon van de grote Munisai Shinmen, die eind zestiende eeuw in het Japanse keizerrijk bekendstaat als een van de grootste krijgers die ooit geleefd heeft. Het was zijn lot om, net zoals zijn vader, een grote krijger te worden. Een van de meest gevreesde en gerespecteerde samoerai ter wereld.

Maar op zijn dertiende leidt Bennosuke, hoewel hij van rijke afkomst is, een afgezonderd en eenzaam leven. Zijn moeder is gestorven toen hij nog klein was en zijn vader Munisai, die samoerai is, heeft hem verlaten om zijn meester Shinmen te dienen. Bennosuke is opgevoed door zijn oom Dorinbo, een monnik, die hem op het hart drukt geweld te vermijden en net zoals hij een teruggetrokken leven te leiden.

Maar Bennosuke aanbidt zijn afwezige vader, vooraanstaand krijger in Shinmens leger. Nieuwe allianties leiden ertoe dat Munisai schuldplchtig wordt aan de gehate Nakata-clan. De escalerende gevolgen van deze vete zorgen ervoor dat ook Bennosuke zich gedwongen ziet het pad van de samoerai te betreden. Dat pad leidt hem naar de slag van Sekigahara, waar zal blijken of Bennosuke uit het juiste hout is gesneden om in de voetsporen van zijn vader te treden...

ISBN 978 90 452 0576 2 | ISBN e-book 978 90 452 0586 1